

Csak egy kattintás...

(Egy ózdi görögkatolikus zarándok gondolatai
Ferenc pápa budapesti látogatásáról)

Az utóbbi években utazásaim során a fényképezőgépem a szekrényben marad leggyakrabban, hiszen mint sokunknak, nekem is a zsebemben, táskámban lapul egy telefon. A mai készülékekkel egy átlagember könnyedén el tudja készíteni azokat a pillanatképeket, amelyekre aztán időnként visszatekintve sokkal közelebb érezheti magát a képen megörökített személyekhez, helyekhez.

Aztán a modern technika vívmánya az is, hogy reggelente feldobja a telefon, milyen emlékek kötődnek az adott héthez, naphoz. Bevallom, gyakran kísértésbe is esem, és végiglapozom a felkínált emlékeket...

Ferenc pápa a tegnapi napon Magyarországra látogatott egy rövid időre. Több tízezer zarándok fogadta őt a Hősök terén, és a szokásokhoz híven a szentmise előtt a pápamobilal végigjárta az utcákat. Tudtuk, ekkor lehetünk fizikailag hozzá a legközelebb, és gondolatban már megterveztem azt a fotót, amelyet a következő napokban mindenkinek meg tudok mutatni, meg tudok majd osztani.

Már jó előre hallottam, hogy közeledik, hiszen egyre erősödő taps és ujjongás kísérte mozgását.

Felkészültem a fotó elkészítésére, kiválasztottam, hogy hol vannak a legalacsonyabb zarándoktársak, már csak három, már csak kettő, már csak egy...

És kattintottam...

Ebben a pillanatban egy messzi országból érkezett zarándok levette kalapját és magasra emelte. Először úgy éreztem, mintha megsemmisültem volna, különös gondolatok keringtek a fejemben...

Most mi lesz, most ezt fogom látni évek és évtizedek múlva, amikor újra eljön ez a nap, ez a hét? Egy kalap, mögötte valami vagy valaki...

Körbenéztem. És láttam sok száz, sok ezer embert, akik mindent félretéve eljöttek azért, hogy talán egy pillanatra lássák a Szentatyát, vagy sokkal inkább azért, hogy megvallják hitüket.

Láttam, láttam mindannyiuk arcán valami különös boldogságot.

Ekkor megsemmisülésem egyik pillanatról a másikra megszűnt, és tudtam, hogy nekem

Körbenéztem, és láttam a mosolyokat... Láttam a kisgyermeket, aki kérdezte, ugye ő volt az, és hogy édesapja is látta-e. Láttam a szerelmespárt, a fiú nyakába vette jövődéli gyermekeinek édesanyját, hogy ő jobban láthassa; észrevettem a nagymamát, aki már csak egyedül tudott eljönni, férje talán otthon maradt, hiszen nem tudott volna begyalogolni, vagy talán már rég elveszítette.

az elkövetkező napokban – bár a fényképem, amit annyira szerettem volna, nem sikerült – lesz feladatom, lesz küldetésem.

Nem egy újabb fotót töltök fel a közösségi oldalamra, hanem azokról fogok beszélni másoknak, akiket ott láttam, és amilyennek őket láttam – **boldognak, végtelenül boldognak.**